

L'article d'opinió

Tria una notícia d'actualitat sobre cultura, ciència, tecnologia, societat i redacta **dos articles d'opinió** per grup sobre el tema en qüestió, en forma de **COLUMNA**

Text argumentatiu d'opinió: (12 – 13 línies)

TÍTOL

1er paràgraf: Introducció (idea general)

2n i 3r paràgraf: idees concretes, arguments, opinió, exemples...

4t paràgraf: Conclusió (repetim la idea general)

Connectors:

Ordre: En primer lloc, en segon lloc, seguidament, per acabar...

Opinió: En la meua opinió, Des del meu punt de vista, A parer meu...

Contrast: malgrat tot, malgrat que, no obstant, tot i que...

Causa: perquè, ja que...

Conseqüència: per tant, en conseqüència...

Daniel Cassany

Mòbils per aprendre?

Una recerca elaborada recentment sobre alfabetisme a les aules digitalitzades aporta dades suggerents sobre la polèmica de si cal o no deixar usar els mòbils a l'aula. A partir dels 12 anys, la majoria de nanos tenen mòbil i accés a la xarxa. L'estrella és WhatsApp, on creen grups de conversa de tota mena: la classe sencera, els més amics, la colla de noies... S'envien centenars de missatges al dia, escrits de manera espontània, amb incorreccions, interferències i vulgarismes.

Molts missatges són ximpleries, però d'altres són rellevants. Hem detectat funcions com: explicar-se termes (cito literalment): "por qué se dice que el equilibrio

químico es *dinámico*"; "amb estructura del encéfalo *us referiu a parts o com*"; informarse: "*quins ex [exercicis] de mates hi ha de deures?*"; "*aixo no entra tia*"; o intercanviar-se imatges, vincles i notes de veu: "*Porfaaaa foto dels deures!! Me deixat el llibre*". També l'usen per animar-se, quedar per estudiar ("*lenric ma dit que pot fe repas dijous / perfe*"), organitzar actes extraescolars o prendre consciència de fets socials i polítics. Els més espavilats creen grups per coordinar treballs puntuals, repartir-se les tasques i fixar dates i recursos. Xategen al mòbil mentre llegeixen el llibre de text, naveguen i escriuen amb el portàtil ("*enviamho ya I ho penjo jo*").

Per tant, el mòbil serveix per aprendre i per organitzar l'aprenentatge. Que ningú ho dubti. Incrementa la interacció entre alumnat i docents, precisament ara que

valorem l'aprenentatge social i cooperatiu. Una altra cosa és que tingui funcions laterals o complementàries: la pantalla i el teclat minúsculs tenen limitacions. És més còmode i ràpid buscar dades, comprendre i produir discursos i imatges amb pantalles i teclats grossos. I si tens les dues coses, reparteixes les funcions: les eines grosses per fer feina (llegir i escriure) i el mòbil per comunicar-se amb els companys.

Així doncs, estic a favor que els nanos puguin usar el mòbil a l'aula, però sóc força escèptic: l'educació científica i humanística exigeix processar discursos sostinguts, planificats i tècnics, amb una llengua elaborada. El dia que tots els alumnes tinguin un portàtil gros i ben connectat, dins i fora de l'aula, els mòbils deixaran de ser moda i tenir importància.●

D. CASSANY, professor del departament de Traducció i Interpretació de la UPF

Perdonin, jo sóc de lletres

JOSEP MARIA Espinàs
Dissabte, 22/11/2008

En la història de l'ensenyament en aquest país, hi va haver un moment en què els alumnes havien de triar entre ciències i lletres. A mi em va tocar fer un batxillerat en què aquesta divisió d'estudis no existia. I no em sap greu. Penso que no sempre és bo que un estudiant, quan es troba encara en un procés inicial de maduració intel·lectual i vital, ja hagi de renunciar a una esfera de coneixements per submergir-se en una altra. Hi ha una edat en què no és fàcil --ni potser natural-- saber quines són les pròpies aptituds, i que la il·lusió pot portar per un camí menys profitós.

En qualsevol cas, des de fa anys s'ha establert una divisió que fa dir a alguns ciutadans: "És que jo sóc de lletres", sovint amb un somriure, com excusant-se per no seguir una conversa més o menys relacionada amb temes tècnics o científics.

És menys freqüent --potser no ho he sentit mai-- que en una discussió sobre lectures, músiques, art, qui es mostra indiferent afirmi: "És que jo sóc de ciències". I, la majoria de les vegades, i de forma inconscient, es vol dir que això de les "lletres" és matèria més aviat boirosa, que no està presidida pel rigor, les bases objectives, la seriositat que caracteritza la formació científica.

És un plantejament que ja seria hora que fos posat en dubte. En aquests moments, ningú gosarà dir, ja, que un economista, en principi, és una persona més rigorosa que un escriptor. La desconfiança ve de lluny, quan els experts anunciaven la data de l'acabament del petroli --segons ells, avui ja no n'hi hauria d'haver-- o quan cap politòleg de prestigi havia estat capaç de preveure l'ensorrament de l'URSS. I ara ens trobem que uns economistes professionals no han estat capaços d'anunciar a temps un canvi radical en la situació mundial. Més encara: produït el desastre, no hi ha un sol criteri. Cada economista té la seva opinió sobre el present i el futur. Llegir una pàgina d'economia no és llegir unes pàgines de "ciències".

Potser no són els escriptors, doncs, els bufanúvols. Potser els somiatruïtes són alguns dels que fan càlculs. L'eina de l'escriptor, el llenguatge, és més sòlid que una "prospecció" o una interpretació arbitrària de dades. Per molts coneixements que es tingui de la història de l'economia, les ciències econòmiques són dubtosament ciències. En canvi, l'escriptor, el professional de "lletres", sí que és un "tècnic". Utilitza el llenguatge, que és un mecanisme codificat. *Scripta manent*, deien els clàssics. Els escrits perduren. Els números se'ls endú el vent.